

DOKONALÉ MASKOVÁNÍ

„Kde máte projektil?“ zeptala se Veronika Maxe, jakmile se udýchaní kluci zastavili před boudou.

„Nic nemáme...“, odpověděl Maxmilián hořce.

„Kam jste ho ukryli?“ Veronika klukům nedůvěřovala. „Chci vědět, kde ta věc je!“

„Já také“, odpověděl Max kysele.

„Vy jste ho nenašli?“

„Ne.“

„Maskování selhalo?“ pídila se Veronika po podrobnostech.

„Více méně ano“, připustil Max.

„Chytili nás až za hranicí prostoru“, vyhrkl Daniel na obranu svého skvrnitého trička. V hloubi duše považoval postup vojáků za porušení pravidel.

„Střelu vám sebrali?“

„Nevíme, kdo ji sebral. – Když jsme přišli k borovici, už tam nebyla“, připojil se k hovoru Vejsada.

„Proboha!“ vzdychla Veronika.

„Předpokládal bych, že zmizení uranového projektilu tě jen potěší“, podivil se Max.

„Vůbec ne“, ohradila se Veronika. „Kdybys ho našel ty, byl by v dobrých rukou.“

„Óóó...“, obdivně zvolal Vejsada. Tolik chvály a uznání na adresu průšviháře Maxe od Veroniky nečekal.

„Třeba se jej zmocnil někdo, kdo vůbec netuší, co

má. – Z toho by mohly být opravdové nepříjemnosti!“ vyslovila nahlas Veronika své obavy.

„S největší pravděpodobností ho našli vojáci,“ uklidňoval Veroniku Daniel. „Ti by měli vědět, jak se střelou zacházet.“

Veronika se pochybovačně ušklíbala. Vojákům nedůvěrovala. V novinách četla příliš často o nehodách zaviněných lehkomyšlnými příslušníky armády.

„Příště se dokonale zamaskujeme,“ řekl Maxmilián sveřepě. Neúspěch ho mrzel.

„Chceš se do vojenského prostoru vypravit znovu?“ zeptal se poněkud stísněným hlasem Dominik.

„Vrbu bychom neměli nechat na pospas vojákům,“ odpověděl Max. Opřel své kolo o prkennou stěnu své laboratoře a hluboce zamýšlený vstoupil dovnitř.

„Počkáme si do zítřka, s čím přijde,“ řekl Daniel radostně, jakmile se dveře kůlny za Maxem zavřely. Nic mu nebránilo, aby zbytek večera proležel u televize. Po náročném dni nutně potřeboval odpočinek, cítil podvědomě. Ostatní ho následovali. S mrzutým Maxem zpravidla žádná zábava nebyla.

Před Maxmiliánovou boudou zůstala jen Veronika. Váhala celou minutu, pak lehce zaškrábala na dveře jako kočka a vklouzla dovnitř.

Max si Veroniky jakoby nevšiml. Horečně listoval vojenským časopisem. Zřejmě nenašel, co hledal. Číslo odhodil na stůl z hrubých fošen a z hromady tiskovin v poličce popadl další.

„Král donesl z okolí Vitěšovic podivnou věc,“ řekla Veronika tajemně.

„O ničem nevím,“ přiznal se Max a se zájmem sledoval Veroniku.

„Dnes odpoledne se na návsi vytahoval německou, silně zrezlou vojenskou přilbou.“

Max pokrčil rozpačitě rameny. „Žádná vzácnost,“ hlesl zklamaně. „Na konci války poražení němečtí vojáci odhazovali po lesích všechno, co měli.“

„Všechno nezahazovali! Určité věci velmi důkladně ukrývali,“ odporovala Veronika a tvářila se tajuplně.

„Například?“ zeptal se Max. Na Veroniku jen na okamžik zašilhal. V časopise právě našel článek, který hledal.

„Válečnou kořist, kterou nakradli v dobytých zemích na začátku druhé světové války,“ poučila Veronika Maxmiliána.

„U Vitěšovic nehledám poklady,“ uklidnil Maxmilián Veroniku.

„Chyba! V šumavských kopcích se možná skrývá Jantarová komnata,“ zašeptala Veronika tiše, jakoby se obávala, že je tenkými stěny kůlny poslouchá nepozvané ucho. Z novin věděla, že po bájném kletu ruského cara pasou celé skupiny profesionálních hledačů pokladů.

Max rozpačitě pokrčil rameny. „Nález přilby je jen chabým důkazem přítomnosti německých vojáků u Vitěšovic. Navíc helmu mohl do lesa donést kdokoliv až po válce. – Královi rovněž nelze důvěřovat. Moc dobře víš, že si věčně vymýšlí báchorky, aby byl zajímavější.“

Veronika stála posmutněle před Maxmiliánem. Předpokládala, že se k jejím úvahám postaví vstřícněji.

„Umiš šít?“ zeptal se Maxmilián Veroniky.

„Vojenské uniformy ne,“ ušklíbala se Veronika pohrdlivě na časopis, který Max položil na stůl.

„Pro další výpravy do vojenského prostoru nutně potřebujeme dokonalé maskovací oděvy nejmodernějšího vzoru,“ naléhavě řekl Max a prstem ji ukázal na obrázek.

„Vypadá jako strašák,“ posoudila Veronika vojáka na fotografii. Hlavu měl ukrytou ve střapatém hadru z pytloviny a blůzu pošítou třásnatými útržky látek hnědozelených odstínů.

„Budeme-li dokonale zamaskovaní, obelstíme vojenské hlídky,“ řekl Max nadšeně. „Najdeme rychle rostoucí vrby... a veškeré německé poklady!“

„Předpokládáš, že na stříhu oblečení závisí úspěch průzkumných operací?“ zeptala se Veronika. Maxova zmínka o pokladech na ni zapůsobila.

„Do značné míry ano,“ překvapivě přitakal Maxmilián. „Moderní maskovací oděvy jsou takzvaně multispektrální. Netvoří je jen barevné skvrny, ale i útržky látek rozličného zpracování. Napodobují přírodní povrchy. Nejsou stejnorodé.“

Veronika z blízka pohlédla na obrázek. „Sešít pár pytlů s hadry se vám bezpochyby podaří,“ řekla znalecky.

„Nám?“ zeptal se Max nejistě.

„Továrnu na maskáče zakládat nebudu,“ odpověděla Veronika odmítavě.

„Já ale šití nerozumím ani trochu!“ přiznal se Maxmilián zoufale.

„Klidně pro vás s holkami uspořádáme krejčovský kurs!“ nabídla ochotně pomoc Veronika.

I v šeru kůlny Max postřehl nadšený lesk v jejích očích.

„Můžeme začít hned zítra,“ navrhla vstřícně Veronika a povzbudivě se na Maxmiliána usmála.

Max pochopil, že kursu šití neunikne.

Ušij si maskovací oděv!

Veronika přijímá přihlášky do kursu šití. Každý průzkumník ocení dokonalý kamuflážní oděv nejmodernějšího typu.

V několika lekcích se naučíš sešít pytle s hadry a skrýt se zrakům protivníka.

Zájemci nechtě se laskavě dostaví do Maxmiliánovy kůlny. Pytle, hadry, nitě, nůžky a jehly si přines vlastní.

Reklamní leták, který byl vyhazován do schránek v Loučeji